Criza sistemelor de retribuire a muncii în România

Spectacolul dezagreabil al protestelor privind salarizarea diferitelor categorii de angajaţi a devenit supărător pentru societatea românească şi păgubos pentru economia naţională, precum şi pentru imaginea externă a ţării noastre.

Este adevărat că dreptul la libera exprimare şi la apărarea drepturilor materiale şi sociale este garantat de legislaţia noastră democratică, însă forma în care este exprimat trebuie să evite formele de „agresiune" practicate de unele categorii care negociază unilateral şi neobiectiv.

Tratate în mod conciliant, nemulţumirile pot fi rezolvate mai cu folos atât pentru clasele solicitante, cât şi pentru statul care trebuie să le finanţeze.

Recurgerea cu prea multă uşurinţă la încetarea lucrului, la ieşirea în stradă cu lozinci defăimătoare, creează impresia unei dezordini sociale şi a lipsei de respect faţă de societatea noastră, în general.

Este cert că finanţele ţării se realizează numai printr-o productivitate mai mare şi prin folosirea cu multă eficienţă a timpului de lucru.

Cum poate fi rezolvată criza?

În primul rând trebuie studiate şi cunoscute condiţiile economice şi cultural-spirituale ale tuturor locuitorilor ţării şi aspectele negative în prezent în sistem.

Pe baza unor similitudini de cauze şi efecte, întreaga masă de salariaţi se poate împărţi în 3 - 4 grupe ale căror situaţii punctuale trebuie studiate amănunţit.

Sintezele comparate elimină discrepanţele create prin negocierile conjuncturale anterioare, care trebuie acceptate de masele şi liderii acestora pentru o perioadă de un an, creându-se astfel o bază corectă în stabilirea bugetului de stat.

Guvernul va fi obligat să acorde integral valorile acceptate de cele două părţi, iar sindicatele vor asigura pacea salarială, necesară progresului.

Legea unică a salarizării, aprobată de guvernul şi parlamentul ţării, aplicată corect, va înlătura credinţa actuală că o salarizare mai bună se obţine prin insistenţe agresive.

Tribunalul muncii

Orice probleme din domeniul muncii şi prevederilor sociale pot da naştere la neînţelegeri, care pentru a fi rezolvate la timp şi cu competenţă trebuie să fie studiate juridic de structuri de specialitate.

În concepţia multor ţări problemele salarizării şi eventualele conflicte sunt rezolvate de "Tribunale ale Muncii", care, specializându-se, pot prelua cauzele judecate în prezent de tribunalele obişnuite, degrevându-le astfel de un mare număr de procese şi realizând o judecare.

Reforma juridică ar putea prelua în programul său aceste sugestii, dorite în mod deosebit de mare parte din electoratul ţării.

Propuneri de rezolvare:
- necesitatea unei legi unice pentru salarizare
- înfiinţarea Tribunalelor Muncii

Petre MANDEA

Victoria lui Corneliu Coposu

(urmare din pag. 1)

Într-adevăr, noi, cei de acum din PNŢCD, avem o mare răspundere: să contribuim la renaşterea partidului lui Coposu, la revenirea lui în prima linie a vieţii politice româneşti. Este mesajul Seniorului şi datoria noastră!

Corneliu Coposu, despre promovarea tineretului (21 ianuarie 1993): "Noi trebuie să pregătim generaţia care va prelua de la noi conducerea partidului şi aceasta nu se poate face în 24 de ore, ci cu o pregătire prealabilă şi cu o armonizare între generaţii, pentru ca preluarea ştafetei să se poată face armonios şi fără nici un fel de situaţii conflictuale şi ruperi de continuitate..."

Într-adevăr, tineretul va prelua ştafeta conducerii, unii chiar au făcut-o deja. Departamentele de politici, programe şi doctrină ale partidului au contribuit la aceasta, cel puţin prin "Şcoala politică" organizată pentru tânăra generaţie.

O declaraţie inedită a lui Corneliu Coposu (consemnată de Ileana Lucaciu în "Expres Magazin" din 7 –14 noiembrie 1995): "Mi s-a spus de nenumărate ori că atitudinea mea frizează absurdul. Pentru că nu se poate să conduci un partid – mai ales un partid puternic, cu pretenţii de a participa la alternativa de guvernare – fără să te ambiţionezi, în acelaşi timp, să conduci destinele ţării pe care şi le asumă partidul respectiv. Eu nu am avut niciodată această tentaţie. Nu mi-am dorit nici să fiu prim-ministru, ministru sau preşedinte de adunări legiuitoare, ori preşedinte de republică. Eu consider că lucrul cel mai important pe care mi-l oferă viaţa este consolidarea partidului pe care îl conduc. Cred că este mult mai important pentru viitorul politic al României să asiguri continuitatea şi viitorul PNŢCD decât de a ocupa posturi. Pe de o parte, existenţa în viaţa politică a ţării a unui partid ce are ideologia PNŢCD este indispensabilă, iar pe de altă parte consider că aplicarea doctrinei partidului nostru este deosebit de benefică pentru viitorul poporului român. De aceea, cred că datoria principală a mea este să conduc şi să fac să progreseze partidul lui Iuliu Maniu. Dacă voi reuşi şi în ce măsură voi reuşi, pot considera că mi-am făcut datoria. În ceea ce priveşte ocuparea demnităţilor publice, las drum liber tuturor oamenilor care se consideră apţi să facă faţă unor obligaţii şi unor sarcini destul de grele, mai cu seamă în împrejurările extrem de critice cu care se confruntă ţara."

Wilfried Martens – preşedintele Partidului Popular European - despre Coposu: „În timpul îndelungatului calvar al României, Corneliu Coposu a fost marele simbol de speranţă, onoare, inteligenţă şi forţă umană. Pentru mine, care am avut privilegiul de a-l cunoaşte, a fost unul dintre puţinii oameni politici pe care nu am putut să nu-i admir. Avea un stil care nu se întâlneşte decât de puţine ori într-un secol. Într-o viaţă în care au apărut multe tentaţii care-l puteau face să renunţe uşor sau să accepte frustrările mai confortabile ale exilului, refuzul său a fost extraordinar. A fost o tragedie pentru România, cât şi pentru civilizaţia europeană, faptul că el nu a avut şansa de a conduce ţara, de a construi o democraţie robustă şi tolerantă, o democraţie care să aducă România în centrul civilizaţiei europene, civilizaţia pentru care Coposu a fost un exemplu aşa de mare."

Marian Petre Miluţ - preşedintele PNŢCD: „Corneliu Coposu a fost marele caracter care a decis soarta României europene după 1989. Datorită lui, revoluţia nu a condus spre o formă de „perestroică", aşa cum doreau neocomuniştii lui Ion Iliescu, ci spre pluripartidism, democraţie şi economie de piaţă. Iar încă din primii ani '90, Corneliu Coposu milita pentru integrarea ţării noastre în structurile europene şi euroatlantice". ❐

Perdele de păduri sau Capitală – metropolă?

Arşiţă mare în Bărăgan, an de an. A fost şi mai demult, dar nu aşa de aprigă precum în ultima perioadă.

Îngrijoraţi de evoluţia generală a climei, părinţii agriculturii moderne româneşti şi de mediu, Grigore Antipa, Ion Ionescu de la Brad şi profesorul Ionescu-Siseşti au intuit că arma naturală cea mai redutabilă contra secetei este pădurea.

Cu mjiloacele primitive ale vremii, ani de zile s-au plantat, în lungul şi latul Bărăganului, faimoasele perdele de protecţie, formate în principal din salcâmi, din care albinele recoltau preţioasa miere.

Pădurile atrag ploi şi zăpadă, domolesc vântul, în plus produc şi lemnul necesar locuitorilor din zonă. La adăpostul perdelelor de arbori s-au construit aşezări de agricultori şi s-a obţinut grâul Bărăganului, cândva aur de export.

Regimul comunist n-a vrut numai să formeze oameni noi, ci să distrugă şi pădurea, neţinând seama că natura se va răzbuna, cum o face de când câmpul a rămas "chel".

Apoi, într-un avânt nemaipomenit, a cheltuit fonduri enorme ca să realizeze irigaţii, care să preia funcţiile pădurii. Urmaşii lor de după revoluţie, au fost mai răi decât predecesorii, au lăsat instalaţiile pradă hoţilor.

Fără păduri şi apă, mănoasa câmpie devine deşert. Alţi înţelepţi de la Primăria Capitalei se iau la întrecere să proiecteze o metropolă gigant, care să se întindă până la Dunăre şi să includă 84 de comune, 8 oraşe, municipiile Bucureşti şi Oltenița, cu o suprafaţă imensă, ca să avem, nu numai fericirea mega-aglomerării, ci şi căldura savanei.

În anul 1998, Departamentul pentru agricultură al PNŢCD a înaintat Primăriei un proiect pentru extinderea spaţiilor verzi în Bucureşti şi formarea unui inel verde din arbori, în jurul Capitalei. Sunt semne că acest proiect a fost ,,scos de la naftalină", dar actualilor edili ai Capitalei le-a părut că proiectul nu este suficient de ,,interesant" ca să fie şi executat. Probabil că nu aduce suficienţi bani firmelor clientelare, abonate de atâţia ani la fonduri publice.

Nicolae MĂRINCUŞ